

Хлібчик

Андрій М'ястківський

— В мене хатка — не хлівчик,

Я печу дітям хлібчик,—

співає Ганнуся, виліплюючи із глею паляничку, кладе її на дерев'яну лопатку і садить у піч, яку викопала з Оленкою на підгірку.

— Вже спікся? — не терпиться Оленці.

— Ще ні. Хлібчик так скоро не печеться,— каже Ганнуся.

— Він під сонечком дійде, воно гаряче.

— Трішки почекаємо...

Почекали.

Потім Ганнуся дістає із печі ту паляничку, кладе на піску проти сонця і каже:

— Хай засмагне...

Раптом із свого подвір'я вибігає Юрко. Він наміряється на паляничку ногою, щоб пофутболити, як м'ячиком.

— Не смій! — стали перед ним дівчатка.— Це хлібчик!

— Та він же із глею...— розгубився Юрко.

— Все одно не смій! Хліб-чик, розумієш?

— Вибачайте. Я ж не знав,— засоромлено проказав хлопчик.